

EGY KÖLTŐRE

Apadt folyó, medredben a
hordalék-holnap zuhogott —

Emlékek, fák emberi arca!
Éjek, elődök, meteorok!

A valaha-hitből kivillan
most is egy pipacs, egy bogáncs,

de sokasodnak az érszűkülések,
telefonok, nosztalgiák.

S marad a tétova görcs, a talán,
s a remény, hogy kellene mégis

teremteni arcokból, madarakból
álmot az elpihenésig.

VALAMIT, ami izzik az őszben,
ami másnak nem adatott.

Ami túlél, fölemel, kiragyog az éji
kávé s pipa füstje alól!

* * *

verset fonnék a szélből
bogos gyökérből

hangolnám sípon furulyán
roppanó csigolyán

szemzem csak barna rög közül
mire a romlás kizöldül

varjú írja az égbe
ében-Hamupipőke

falevél elsodorja
mintha Dürer halállova volna

lásd deres ág szuronya villan
dobogj szülőföld szavaimban

zuhogj emléikkel-átfonó
fekete folyó

mivé lettél sámánvilág
arcomon derűd alig tűnik át

kívül hamu-éj csak ami lesz
higgyük hogy tündökletes

meséből a Lángszemöldökű
világot-vivő csípejű

PINTÉR JÓZSEF RAJZA